РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ
Кж1 По1 8/12
Дана 08.02.2013. године
Б Е О Г Р А Д

организовани криминал

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, Мирјане Поповић, Душка Миленковића, Надежде Мијатовић и Драгољуба Ђорђевића, чланова већа, са вишим судијским сарадником Александром Симић, записничарем, у кривичном предмету **оптуженог АА и др.,** због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 1 и 3 Кривичног законика у саизвршилаштву у вези са чланом 61 и 33 Кривичног законика, одлучујући о жалбама Тужиоца за организовани криминал, оптужених ГГ и бранилаца оптужених АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК и ЛЛ, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К-По1 бр. 103/2010 од 28.10.2011. године, након седнице већа одржане у смислу члана 447 Законика о кривичном поступку у дане 04.02.2013. године, 05.02.2013. године, 06.02.2013. године и 07.02.2013. године, након већања и гласања дана 08. фебруара 2013. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УВАЖАВАЊЕМ жалби Тужиоца за организовани криминал, оптуженог ГГ, као и бранилаца оптужених: АА - адвоката АБ, ББ - адвоката БА, ВВ - адвоката ВА, ВА1 и ВА2, ГГ - адвоката ЗА, ДД - адвоката ДА, ЂЂ - адвоката ЂА, ЕЕ - адвоката ЕА, ЖЖ - адвоката ЖА, ЗЗ - адвоката ЗА, ИИ - адвоката ИА, ЈЈ - адвоката ЈА и ЈА1, КК - адвоката ЗА, КК - адвоката ИА1 и ЛЛ - адвоката ЛА, **УКИДА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К-По1 бр. 103/2010 од 28.10.2011. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К-По1 бр. 103/2010 од 28.10.2011. године под тачком А изреке, оптужени АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК и ЛЛ оглашени су кривим да су извршили и то оптужени АА кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 3 у вези става

1 КЗ у продуженом трајању у вези одредбе члана 61 КЗ, оптужени ВВ, ГГ, ДД, ЖЖ, Л и ИИ кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 3 у вези става 1 КЗ у помагању у продуженом трајању у вези члана 35 и 61 КЗ, а оптужени КК кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 3 у вези става 1 КЗ у помагању у вези члана 35 КЗ, оптужени ББ, ЂЂ, ЗЗ и ЕЕ кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 3 у вези става 1 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, а сви они осим оптуженог ЕЕ и у продуженом трајању, у вези одредбе члана 61 КЗ и оптужени ЈЈ кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 3 у вези става 1 КЗ у продуженом трајању у вези одредбе члана 61 КЗ (све КЗ „Службени гласник РС“ бр. 85/05), па је суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 5, 42, 45 и 54, а у односу на оптужене ЗЗ, ИИ, ЈЈ и КК и применом одредби члана 56 и 57 КЗ, оптужене осудио и то:

-оптуженог АА на казну затвора у трајању од шест година;

-оптуженог ББ на казну затвора у трајању од четири године;

-оптуженог ВВ на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци;

-оптуженог ГГ на казну затвора у трајању од две године;

-оптуженог ДД на казну затвора у трајању од три године и шест месеци;

-оптуженог ЂЂ на казну затвора у трајању од три године и шест месеци;

-оптуженог ЕЕ на казну затвора у трајању од две године;

-оптуженог ЖЖ на казну затвора у трајању од три године;

-оптуженог ЗЗ на казну затвора у трајању од једне године и четири месеца;

-оптужену ИИ на казну затвора у трајању од једне године;

-оптуженог ЈЈ на казну затвора у трајању од једне године;

-оптуженог КК на казну затвора у трајању од десет месеци и

-оптуженог ЛЛ на казну затвора у трајању од две године.

На основу одредбе члана 63 КЗ оптуженима се у изречене казне затвора има урачунати време проведено у притвору и то:

-оптуженом ГГ по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Посебног одељења Ки.П.бр.30/07 од 07.06.2007. године, који му се рачуна од 06.06.2007. године, када је лишен слободе па до 28.11.2008. године, када му је притвор укинут;

-оптуженима ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ по решењу истражног судије Вишег суда у

Београду, Посебног одељења Ки.П.бр.30/07 од 07.06.2007. године, а који им се рачуна од 06.06.2007. године, када су лишени слободе, па до 12.09.2008. године, када им је притвор укинут;

-оптуженима ИИ и ЈЈ по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Посебног одељења Ки.П.бр.30/07 од 07.06.2007. године, а који им се рачуна од 06.06.2007. године када су лишени слободе, па до 23.05.2008. године, када им је притвор укинут;

-оптуженом КК по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Посебног одељења Ки.П.бр.30/07 од 07.06.2007. године, а који му се рачуна од 06.06.2007. године, када је лишен слободе па до 04.07.2007. године, када му је притвор укинут;

-оптуженом ЛЛ по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Посебног одељења Ки.П.бр.30/07 од 07.06.2007. године, а који му се рачуна од 08.06.2007. године када је лишен слободе, па до 02.07.2008. године када му је притвор укинут и

-оптуженом ЂЂ по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Посебног одељења Ки.П.бр.30/07 од 07.06.2007. године, а који му се рачуна од 23.04.2008. године, када је лишен слободе па до 03.10.2011. године када му је притвор укинут.

Сходно одредби члана 193 и 196 ЗКП оптужени су обавезани да плате суду трошкове кривичног поступка о чијој висини ће бити одлучено накнадно, посебним решењем и да плате на име паушала свако у износу од по 50.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

На основу одредбе члана 206 ЗКП делимично је досуђен имовинско правни захтев, па се оптужени АА обавезује да на рачун буџета општ. Републике Србије плати износ од 75.821.404,49 динара са законском затезном каматом почев од 01. новембра 1996. године па до исплате, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, а за преостали износ имовинско правног захтева општ. се упућује да исти остварује у парничном поступку.

Сходно одредби члана 91 и 92 КЗ и одредби члана 513, 514 и 515 ЗКП од оптужених ЂЂ и ЕЕ је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичних дела, па се оптужени обавезују да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичних дела плате на рачун Буџета Републике Србије солидарно износ од 300.000 еура у динарској противвредности према званичном курсу Народне банке Србије на дан исплате, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Истом пресудом под тачком Б оптужени ЉЉ и ММ су на основу одредбе члана 355 тачка 2 ЗКП ослобођени од оптужбе да су извршили и то оптужена ЉЉ продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 1 и 3 КЗ у вези члана 35 и 61 КЗ а оптужени ММ кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 и 33 КЗ, у продуженом трајању и саизвршилаштву.

На основу одредбе члана 197 ЗКП трошкови кривичног поступка у односу на оптужене ЉЉ и ММ падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-Тужилац за организовани криминал због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, као другостепени, у односу на ослобађајући део првостепене пресуде, у односу на оптужене ММ и ЉЉ, као и радње извршења кривичног дела од 23.08.1996. године, 27.08.1996. године, 26.07.1996. године и 07.08.1996. године, радње извршења кривичног дела од 11 и 12.10.1996. године у Руменци оптуженог ГГ и оптуженог ЈЈ, које је изоставио из изреке пресуде, на основу члана 449 ЗКП, одржи претрес и сам реши предмет оптужбе у овом делу или да уколико не прихвати предлог за одржавање претреса у истом делу побијану пресуду укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи, тако што ће оптуженима АА, ББ, ГГ, ДД, ЖЖ, ЛЛ, ИИ, КК, ББ, ЂЂ, ЗЗ, ЕЕ и ЈЈ изрећи казне затвора у дужем трајању;

-бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног законика, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда у односу на оптуженог АА преиначи, да се он у целини ослободи оптужбе или да се пресуда у осуђујућем делу укине, да се укине притвор који је оптуженом АА незаконито одређен и да се опозове наредба о издавању потернице и предмет врати надлежном Вишем суду, али не Посебном одељењу, на поновно суђење.

Истовремено бранилац је захтевао да Апелациони суд у Београду њега и оптуженог АА (адреса оптуженог АА у _ се налази у списима од првог дана покретања поступка, а иста је наведена у изреци пресуде), обавести о седници већа, како би истој присуствовали;

-бранилац оптуженог ББ, адвокат БА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, пореде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, уважи наводе жалбе као основане и првостепену пресуду преиначи, тако што ће одбити оптужбу због ретроактивне примене Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и ретроактивне примене члана 504-а ЗКП, кршењем члана 197 став 1 Устава Србије – забране повратног дејства закона и свих других општих аката или да првостепену пресуду укине и врати списе предмета Вишем суду у Београду, ул. Савска 17-а, као првостепеном суду, на поновно суђење.

Бранилац је захтевао да он и оптужени ББ буду позвани на седницу другостепеног суда;

-бранилац оптуженог ВВ, адвокат ВА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду као

другостепени суд у односу на оптуженог ВВ првостепену пресуду преиначи и оптуженог ослободи кривичне одговорности или да исту укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац је тражио да буде обавештен о одржавању јавне седнице већа;

-браниоци оптуженог ВВ, адвокат ВА2 и адвокат ВА2, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање или да Апелациони суд отвори главни претрес и потом да на основу резултата изведених доказа донесе одлуку или преиначи побијану пресуду тако што ће оптуженог ВВ ослободити од оптужбе или му пак изрећи знатно блажу казну.

Браниоци су сходно одредби члана 447 став 2 ЗКП захтевали да буду обавештени о седници већа;

-оптужени ГГ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду као другостепени суд, побијану пресуду преиначи и ослободи га од оптужбе за наведено кривично дело, односно изрекне му блажу казну или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, с молбом да буде обавештен о седници већа;

-бранилац оптуженог ГГ, адвокат ЗА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, уважи наводе ове жалбе као основане и првостепену пресуду преиначи тако што ће оптуженог ГГ ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или да првостепену пресуду укине и предмет врати стварно надлежном суду на поновно суђење.

Бранилац и оптужени ГГ су тражили да буду позвани на седницу другостепеног суда;

-бранилац оптуженог ДД, адвокат ДА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и о другим одлукама из члана 441 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, а након анализе свих околности наведених у жалби исту усвоји и оптужницу одбије или да ожалбену пресуду у осуђујућем делу у односу на оптуженог ДД преиначи и оптуженог ДД ослободи од оптужбе или да ожалбену пресуду укине и предмет врати стварно и месно надлежном суду на поновни поступак.

Бранилац је захтевао да се о дану и часу одржавања јавне седнице Апелационог суда у Београду буде благовремено обавештен и позван;

-бранилац оптуженог ЂЂ, адвокат ЂА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о висини казне и одлуке о трошковима

кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду као другостепени, првостепену пресуду преиначи и донесе одбијајућу пресуду, обзиром да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења или да ослободи кривичне одговорности оптуженог ЂЂ за кривично дело из члана 359 став 3 у вези става 1 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ у продуженом трајању у вези члана 61 КЗ или да првостепену пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање, а уколико нађе да је оптужени ЂЂ крив и кривично одговоран, предлаже да суд изрекне блажу казну, као и да оптуженог ослободи плаћања трошкова из разлога наведених у жалби.

Бранилац је тражио да буде позван на седницу већа;

-бранилац оптуженог ЕЕ, адвокат ЕА због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, одузетој имовинској користи стечене кривичним делом и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, уважи наводе ове жалбе као основане и првостепену пресуду преиначи, тако што ће одбити оптужбу због ретроактивне примене Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и ретроактивне примене члана 504-а ЗКП, учињене кршењем члана 197 став 1 Устава Србије – забране повратног дејства закона и свих других општих аката или да првостепену пресуду укине и врати списе предмета Вишем суду, као стварно надлежном на поновно суђење.

Бранилац је захтевао да са оптуженим буде обавештен о седници већа;

-бранилац оптуженог ЖЖ, адвокат ЖА због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду тако што ће ослободити оптужбе оптуженог ЖЖ или да првостепену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац је захтевао да са оптуженим буде обавештен о седници већа;

-бранилац оптуженог ЗЗ, адвокат ЗА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, уважи наводе жалбе као основане и првостепену пресуду преиначи, тако што ће оптуженог ЗЗ ослободити од оптужбе за предметно кривично дело или да првостепену пресуду укине и списе предмета врати стварно надлежном суду на поновно суђење.

Бранилац је тражио да са оптуженим буде обавештен о седници већа;

-бранилац оптужене ИИ, адвокат ИА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду жалбу усвоји и побијану пресуду преиначи, а оптуженог ослободи од оптужбе или да побијану пресуду укине и предмет врати на поновно

одлучивање.

Бранилац је тражио да са оптуженом буде обавештен о дану и часу одржавања седнице већа;

-браниоци оптуженог ЈЈ, адвокат ЈА и ЈА1 због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи првостепену пресуду у односу на оптуженог ЈЈ, тако што ће на основу члана 423 тачка 1 ЗКП донети пресуду у којој се оптужени ЈЈ ослобађа од оптужбе, јер дело за које је оптужен по закону није кривично дело.

Браниоци су захтевали да у смислу члана 447 став 2 ЗКП-а о седници већа буду обавештени, као и оптужени ЈЈ;

-бранилац оптуженог КК, адвокат ЗА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, уважи наводе жалбе као основане и првостепену пресуду преиначи, тако што ће оптуженог КК ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело стављено му на терет или да првостепену пресуду укине и списе предмета врати стварно надлежном суду на поновно суђење.

Бранилац је тражио да са оптуженим буде обавештен о седници већа;

-бранилац оптуженог КК, адвокат ИА1, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и у односу на оптуженог КК побијану пресуду укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи, тако што ће оптуженог КК ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело које му се ставља на терет, у смислу члана 455 став 1 тачка 3 ЗКП или да побијану пресуду преиначи и ублажи казну изречену оптуженом КК до границе законског максимума предвиђеног за ублажавање казне за односно дело.

У смислу члана 447 став 2 ЗКП оптужени КК и бранилац су захтевали да буду обавештени о седници већа, и

-бранилац оптуженог ЛЛ, адвокат ЛА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, на основу одредбе члана 458 став 1 ЗКП и нареди да се нови главни претрес пред првостепеним судом одржи пред потпуно измењеним већем, сагласно одредби члана 458 став 2 ЗКП или да првостепену пресуду преиначи, тако што ће оптужбу у односу на оптуженог ЛЛ одбити због застарелости кривичног гоњења или оптуженог осудити на временски краћу казну затвора, на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП.

Бранилац је захтевао да заједно са оптуженим буде обавештен о седници

већа Апелационог суда у Београду, на основу одредбе члана 447 став 2 ЗКП.

Одговоре на жалбу Тужиоца за организовани криминал су поднели:

-бранилац оптужене ЉЉ, адвокат КК, са предлогом да се иста одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди у делу који се односи на оптужену;

-бранилац оптуженог ЂЂ, са предлогом да Апелациони суд у Београду као другостепени одбије као неосновану жалбу Тужилаштва за организовани криминал, а да одбрана остаје при наводима и предлозима из поднете жалбе на првостепену пресуду;

-бранилац оптуженог ММ, адвокат МА је поднео одговор на жалбу Тужиоца за организовани криминал, са предлогом да се иста одбије као неоснована и првостепена пресуда у односу на овог оптуженог потврди, као и да са оптуженим буде обавештен о седници већа;

-бранилац оптуженог ЛЛ, адвокат ЛА, са предлогом да Апелациони суд у Београду исту одбије као неосновану;

Тужилац за организовани криминал је у поднеску Ктж.бр.45/12 од 23.04.2012. године изнео мишљење да жалбе бранилаца оптуженог АА, адвоката АБ, оптуженог ЂЂ, адвоката ЂА, оптужене ИИ, адвоката ИА, оптуженог ЖЖ, адвоката ЖА, оптуженог ЛЛ, адвоката ЛА, оптуженог КК, адвоката ИА1 и адвоката ЗА, оптуженог ДД, адвоката ДА, оптуженог ГГ и његовог браниоца адвоката ЗА, оптуженог ВВ, адвоката ВА, адвоката ВА1 и ВА2, оптуженог ЕЕ, адвоката ЕА, оптуженог ЈЈ, адвоката ЈА и ЈА1, оптуженог ЗЗ, адвоката ЗА и оптуженог ББ, адвоката БА, изјављене против пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење за борбу против организованог криминала К-По1 103/2010 од 28.10.2011. године, треба одбацити као неблаговремене, а уколико суд не уважи аргументе које је јавна тужба изнела у погледу благовремености поднетих жалби, сматра да жалбе оптужених и њихових бранилаца треба одбити као неосноване, с обзиром да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање у делу којим су оптужени оглашени кривим, као и да није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона које оптужени и њихови браниоци истичу у жалбама.

Након што је сходно одредби члана 447 Законика о кривичном поступку о седници већа обавестио странке, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је у седници већа одржаној од 04.02. до 07.02.2013. године и то 04.02 и 05.02.2013. године одржао у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Саше Иванић, оптужених ГГ, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ и ММ, те бранилаца оптужених адвоката БА, адвоката ВА1 и ВА2, адвоката ЗА, адвоката ДА, адвоката ЕА, адвоката ЖА, адвоката ИА, адвоката ЈА, адвоката ЛА, адвоката МА, адвоката МА1 и адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештених оптуженог АА, оптуженог ББ, адвоката ВА, адвоката ЂА и адвоката ИА1, а дана 05.02.2013. године у одсуству уредно обавештених адвоката КА, адвоката ДА и адвоката ИА, а у дане 06.02.2013. године и 07.02.2013. године у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал, истих оптужених и њихових бранилаца, а у одсуству уредно обавештених оптуженог АА, оптуженог ББ, адвоката ВА, адвоката ИА и адвоката ИА1, а дана

у присуству истих оптужених и њихових бранилаца, а у одсуству уредно обавештених оптуженог АА, оптуженог ББ, адвоката ВА, адвоката ИА, адвоката ИА1, а дана 07.02.2013. године и у одсуству уредно обавештеног адвоката ДА.

Након одржане седнице већа, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, размотрио је списе предмета, па је након оцене навода и предлога из изјављених жалби, предлога из одговора на жалбу, као и објашњења навода жалби које су изнели заменик Тужиоца за организовани криминал, оптужени и њихови браниоци, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, на основу одредбе члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку и по службеној дужности на основу члана 451 став 2 Законика о кривичном поступку, након већања и гласања дана 08.02.2013. године, нашао:

Жалбе су основане.

Првостепена пресуда донета је уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 7 ЗКП и из члана 438 став 2 тачка 1, 2 и 3 ЗКП, а на које повреде се указује свим изјављеним жалбама.

Наведене битне повреде одредаба кривичног поступка састоје се у томе што је:

-суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца;

-у томе што је оптужба прекорачена;

-што се првостепена пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати;

-што је изрека пресуде противречна сама себи и датим разлозима;

-што пресуда нема уопште разлога или у њој нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а дати разлози су потпуно нејасни и у знатној мери противречни;

-као и што суд у току главног претреса није применио односно неправилно је применио неку одредбу Законика о кривичном поступку, а то је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Услед учињених битних повреда одредаба кривичног поступка, за сада не могу прихватити ни чињенични ни правни закључци првостепеног суда, па је укидање побијане пресуде било нужно.

Најпре, у првостепеној пресуди садржана је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 7 ЗКП, јер је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца.

Наиме, оптужницом Специјалног тужиоца Окружног јавног тужилаштва у Београду КТ.С.11/07 од 30.11.2007. године, измењеној поднеском од

31.05.2011. године, оптуженом АА стављено је на терет продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 1 и 3 КЗ у вези члана 61 и 33 КЗ, оптуженима ББ, ММ, ЈЈ, ЂЂ, ЕЕ и ЗЗ продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 и 33 КЗ, а оптуженима ВВ, ГГ, ЉЉ, ДД, ЛЛ, ЖЖ, ИИ и КК кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 1 и 3 КЗ у вези члана 61 и 35 КЗ.

Првостепени суд на странама 248. и 249. пресуде наводи да је изреку пресуде под А уподобио чињеничном стању утврђеном током главног претреса, не повређујући при томе идентитет оптужбе и пресуде, а у све у складу са чињеницама утврђеним током доказног поступка, па је из изреке пресуде изоставио радње описане у оптужници које се тичу чињеничних навода датих у оптужници, да је оптужени АА организовао криминалну групу са циљем да ради стицања добити на дуже време по унапред одређеним улогама и задацима, применом одређених правила интерне контроле и дисциплине чланова, применом насиља и застрашивања, коришћењем пословне структуре и утицајем дела организације на извршну власт, врше кривична дела злоупотребе службеног положаја, те да су оптужени ББ, ГГ, ВВ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЛЛ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ и КК постали припадници криминалне групе и прихватили активности криминалне групе као своје и извршавали одређене активности које су се у конкретним ситуацијама пред њих постављале и којима су са умишљајем битно допринели остварењу плана деловања.

Првостепени суд наводи да је то учинио са разлога што наведени чињенични описи представљају опис радњи кривичних дела злочиначко удруживање за која кривична дела ниједан од оптужених овом оптужницом није оптужен, јер је кривично гоњење за иста, с обзиром на протек времена застарело, а Закон о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала није важио у време извршења кривичних дела за које су ови оптужени тужени, те стога суд није примењивао одредбе овог закона када се тиче материјално правних одредаба које регулишу постојање елемената за организовану криминалну групу.

Међутим, основани су жалбени наводи оптужених и бранилаца оптужених, да имајући у виду, да дакле, оптуженима наведеном измењеном оптужницом није стављено на терет да су извршили кривично дело из области организованог криминала, иако из чињеничног описа произилази да су предузели радње злочиначког удруживања, то првостепени суд није могао да примењује процесно законодавство у време предузимања појединих процесних радњи, дакле у време главног претреса и доношења одлука сада важећег Законика о кривичном поступку у целости.

Наиме, код чињенице да првостепени суд није примењивао одредбе Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала које се тичу материјално правних одредаба које регулишу постојање елемената за организовану криминалну групу, нити је окривљенима стављено на терет да су извршили кривично дело из области организованог криминала, примењујући процесно законодавство из тада важећег ЗКП у целости, и утврђујући да је правилно претходно заснована стварна и месна, односно функционална надлежност Посебног одељења Вишег

суда у Београду, према чињеничном опису радњи које се оптуженима стављају на терет, а који опис је био дат и у самој оптужници, учинио је наведену битну повреду одредаба кривичног поступка.

Ово због тога што, ако није дошло до кривичног гоњења ни до суђења за кривично дело из Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела, што првостепени суд и наводи, то није могао да примењује сада важећи Законик о кривичном поступку, а на шта се основано указује жалбама.

У првостепеној пресуди садржана је и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП, јер се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати.

Наиме, основани су жалбени наводи оптужених и бранилаца оптужених да службене белешке, сачињене од стране полиције, а које је првостепени суд користио, представљају доказе на којима се пресуда не може заснивати.

Ово пре свега када је у питању службена белешка о обавештењима примљеним од грађанина СС (који је након месец и по дана по сачињавању предметне службене белешке преминуо), имајући у виду да је у предметној службеној белешци изричито наведено да је она сачињена на основу овлашћења које органи унутрашњих послова имају сходно члану 225 став 2 ЗКП.

То потврђује и извештај МУП-а РС – Дирекције полиције – Управе криминалистичке полиције – Службе за крим. обавештајне послове и прикривене иследнике од 06.11.2008. године, који је потписао полицијски саветник СС6, који је и сачињавао наведену и остале службене белешке. У овом извештају између осталог стоји да на наведеном састанку, од стране представника Републичког јавног тужилаштва није дат налог полицији да исказе и обавештења прикупи у смислу одредбе члана 504ј ЗКП, те су стога белешке које сте навели у вашем допису сачињене на основу одредбе члана 225 став 2 ЗКП, како је то на њима и наведено.

Стога се не могу прихватити наводи првостепеног суда да су службене белешке сачињене на основу члана 504ј и да то омогућава њихово коришћење као доказа, јер су у супротности са наведеним извештајем полиције.

При томе је првостепени суд одбио предлог браниоца оптужених АА и ГГ, да се из списа предмета издвоје службене белешке о обавештењима примљеним од грађана сачињене од стране радника полиције, налазећи да је њихов предлог неоснован.

Првостепени суд на страни 257. то образлаже тиме да је управо чланом 504-ј ЗКП у време предузимања тих процесних радњи било предвиђено да се искази и обавештења које је јавни тужилац прикупио у предкривичном поступку могу користити као доказ у кривичном поступку, али се одлука не може заснивати само на њима, те је по мишљењу суда правилно примењена одредба ЗКП као процесног закона у моменту предузимања те радње.

Међутим, основано се у изјављеним жалбама истиче да како је из

изведених доказа и обавештења прибављених од полиције јасно да надлежни тужилац није руководио радом полиције, нити да им је преносио своја овлашћења, тј. није им дао налог да саслушавају грађане у складу са чланом 504ј ЗКП, то се у конкретном случају ради о службеним белешкама које нису смеле бити коришћене као доказ, јер су сачињене на основу члана 225 став 2 ЗКП, па су исте морале бити издвојене из списа предмета.

Ово тим пре што из списа предмета произилази да је суд у два наврата издвајао из списа предмета службене белешке о обавештењима примљеним од грађана, сачињене од радника полиције – Управа за борбу против организованог криминала, на основу члана 225 став 2 ЗКП, па и поменуту службену белешку о обавештењима примљеним од грађанина СС, а које одлуке су биле укидане од стране надлежног суда, само са разлога да се по завршеном доказном поступку о томе одлучи.

Наиме, одредбом члана 178 тада важећег ЗКП је било прописано да ће се из списа предмета издвојити сва обавештења која су у смислу одредби члана 235 став 2 и члана 226 став 1 ЗКП државном тужиоцу и органима унутрашњих послова дали грађани, осим записника из члана 226 став 9 тада важећег ЗКП, док је чланом 504 тада важећег ЗКП-а, било прописано да се искази и обавештења које је јавни тужилац прикупио у предкривичном поступку могу користити као доказ у кривичном поступку, али се одлука суда не може заснивати само на њима.

Али, имајући у виду да предметне службене белешке није сачинио јавни тужилац, да јавни тужилац није дао писани налог полицији да то учини, као ни усмени налог којим би на њих преносио овлашћења, о чему се инспектор СС6 изричито изјаснио у наведеном извештају од 06.11.2008. године, то се ради о службеним белешкама које су морале бити издвојене из списа предмета и које не могу бити доказ у кривичном поступку.

Такође, доказе на којима се пресуда не може заснивати представљају и документација у фотокопији. Наиме, првостепени суд је у образложењу пресуде од 94. до 137. стране навео документацију коју је извео на главном претресу, при чему за неке документе наводи да су оригинали, а за неке да су фотокопије, док се за поједине не наводи ништа.

Дајући на страни 257. разлоге зашто је одбио предлог браниоца оптуженог АА, да се из списа издвоје сви писани докази који нису у оригиналу, првостепени суд се позива на одредбу члана 336 став 11 ЗКП и налази, да пошто је у конкретном случају утврдио да, с обзиром на протек времена, али и сам начин за који је према изведеним доказима утврђено да су та писмена настајала, **није било могуће у време суђења доћи до њихових изворника,** а аутентичност копија оних писаних доказа на којима је суд засновао одлуку, у вези са осталим доказима, суд је утврдио управо саслушавањем у својству сведока лица која су учествовала у сачињавању тих доказа или су пак вршећи своју службену дужност вршили увид у оригинале тих писмена и сачињавали копије истих за потребе службе у оквиру које су радили.

Међутим, основани су жалбени наводи оптужених и бранилаца оптужених да се веродостојност фотокопије не може утврђивати, јер је било

којим вештачењем немогуће утврдити да ли су одређени делови фотокопије накнадно уметнути, дописани или преправљени, нити се може веродостојност и аутентичност фотокопије, тј. њене садржине, утврђивати исказима сведока, већ се једино може користити оверена фотокопија. Како првостепени суд своју пресуду између осталог заснива и на доказима – неовереним фотокопијама, то исте такође представљају доказ на коме се пресуда према одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, с обзиром да неоверена фотокопија писмене исправе нема карактер јавне исправе, нити карактер исправе.

Даље, у изреци првостепене пресуде се наводи да је оптужени АА **у намери** да себи и другима прибави **противправну** имовинску корист злоупотребио службени положај у својству одговорног лица – власника и директора предузећа „_“ Уб искоришћавањем свог службеног положаја, уговарао купопродају цигарета у име свог предузећа и на име непостојећег предузећа „_“ из Новог Сада, а које цигарете су увежене на територију тадашње СРЈ без евидентирања у Савезној управи царина СРЈ, смештене у закупљене магацине, одакле је вршена продаја цигарета крајњим корисницима, физичким лицима на територији Републике Србије, за готов новац без икаквог књиговодственог евидентирања овог промета у књиговодственој евиденцији предузећа, па је продајом цигарета крајњим корисницима на територији Републике Србије, без обрачуна и плаћања држави царина и других јавних прихода прибавио себи и другима противправну имовинску корист у износу од 75.821.404,49 динара.

У вези са тим, основани су жалбени наводи да законска одредба члана 359 став 1 КЗ **не предвиђа намеру** као посебан субјективан однос према радњама извршења кривичног дела, нити прибављање себи **и другима противправне имовинске користи**.

Како се дакле у изреци пресуде наводи намера оптуженог као већи степен умишљаја и прибављање противправне имовинске користи злоупотребом службеног положаја, што није елеменат овог кривичног дела, нити је за то тужено, то је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, која се састоји у томе што је оптужба прекорачена и што је изрека побијане пресуде неразумљива. Ово са разлога што предметно кривично дело за које је оглашен кривим оптужени АА може бити извршено или неизвршено наведеним радњама, без обзира на то да ли су исте предузимане у намери или без намере да себи или другима прибави имовинску корист, с обзиром да се **не тражи** да извршилац овог кривичног дела злоупотребљава службени положај у намери да себи или другоме прибави противправну имовинску корист, већ само да злоупотребом службеног положаја прибави себи или другом какву корист, односно имовинску корист.

Основани су и жалбени наводи да је првостепеном пресудом прекорачена оптужба, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП.

Наиме, у измењеној оптужници Тужиоца за организовани криминал стоји да су дана 20.08.1996. године преко граничног прелаза Келебија, ушла на територију СРЈ без евидентирања у царинској евиденцији, 4 теретна моторна возила холандских регистарских таблица са 2.970 картона цигарета марке

„Бонд“ и 1.100 картона марке „ЛМ“, укупне вредности од око 619.290 долара.

Међутим, првостепени суд на страни 14. образложења пресуде за исти догађај и са истим описом као у оптужници наводи да су наведени камиони уместо 1.100 картона цигарета марке „ЛМ“ ушли на територију СРЈ са 1.700 картона цигарета марке „ЛМ“. Тиме је првостепени суд ставио на терет оптуженима већу количина цигарета које су увезене без евидентирања, односно без плаћања дажбина, чиме је прекорачио оптужбу, јер је оптуженима стављено на терет нешто што им оптужницом није стављено на терет.

Потпуно су нејасни и дати разлози првостепеног суда у погледу чињенице, односно утврђења првостепеног суда да је оптужени АА, искоришћавањем свог службеног положаја, уговарао купопродају цигарета у име свог предузећа „_“ Уб од инодобављача, за ефективни страни новац и то на име предузећа „_“ Уб и на име непостојећег предузећа „_“ Нови Сад, за које је знао да је непостојеће и да није регистровано у регистру предузећа.

По оцени овог суда основани су жалбени наводи браниоца оптуженог АА да је нејасно како је могуће, да оптужени буде заступник правног лица које не постоји, односно како је могуће, да се појави код произвођача цигарета и да се без икаквих докумената легитимише као заступник фирме која не постоји, која је фиктивна, како то закључује првостепени суд. С тим у вези треба истаћи да је првостепени суд неосновано одбио предлог одбране да се од Привредног суда у Новом Саду прибави извештај о томе ко је и када основао предузеће „_“, а имајући у виду да у то време (1996. година), Агенција за привредне регистре није постојала, те да и не може поседовати податке за фирме које су пре њеног оснивања престале да постоје, уколико су и биле основане. Такође, у поновном поступку првостепени суд ће саслушати и представника Агенције за привредне регистре на ове околности.

Основано се изјављеним жалбама у осуђујућем делу оспорава и дати налаз и мишљење вештака економско финансијске струке ВЕ од 14.11.2007. године, као и допуна налаза и мишљења од 30.09.2010. године, којим је делимично исправио обрачун из првобитног налаза и мишљења, на начин што је дажбину при увозу пољопривредних и прехрамбених производа рачуна за основицу по 1,91 динара по паклици цигарета, односно по 3,00 динара како је рачунао у првобитном налазу.

Међутим, основани су жалбени наводи, да првостепени суд није уважио примедбе одбране везано за обрачунавање дажбина које су се плаћале по одлуци о посебној дажбини при увозу пољопривредних производа, сходно Закону о посебној дажбини при увозу пољопривредних производа, с обзиром да је вештак обрачунао дажбине у износу од 3,00 динара по паклици, а која одлука је прописана тек одлуком број 60/96 и која се примењује од 20.12.1996. године, такође без умањења износа обрачунатог по основу набавне цене и царинских дажбина, који утврђују просечну цену цигарета одговарајуће категорије.

Наиме, сходно Закону о посебној дажбини при увозу пољопривредних производа, обавеза плаћања дажбина по основу увоза пољопривредних производа је 2,14 динара за цигарете које одговарају квалитету групе лиценцних цигарета из домаће производње, 1,68 динара за цигарете из групе који

одговарају квалитету групе „екстра домаћих цигарета“ и 1,02 динара за цигарете које одговарају по квалитету I, II, III или IV групи, док је вештак за све цигарете у том периоду обрачунао дажбине у износу од по 2,14 динара, без умањења износа обрачунатог по основу набавне цене и царинских дажбина.

Такође, Одлуком о одређивању пољопривредних и прехрамбених производа за које се при увозу плаћа посебна дажбина и о висини те дажбине („Службени лист СРЈ“ бр. 13/96), која је била на снази од 20.12.1996. године до 13.06.1997. године, прописано је да се приликом увоза цигарета, зависно од квалитета и категорије, плаћа дажбина по основу увоза пољопривредних производа и то тако што се иста наплаћује у апсолутном износу као разлика између износа утврђеног наведеном одлуком за сваки производ и износа цене тог производа увећаног за царину и друге увозне дажбине.

Уместо тога вештак је обрачун вршио тако што је за сваку паклицу цигарета, без обзира на квалитет и категорију, како је то напред наведено, на износ дажбина додавао износ од 3,00 динара по првом налазу, односно 1,92 динара по допунском налазу, чиме је очигледно увећан износ неплаћених дажбина.

С обзиром на напред изнето, нејасно је закључивање првостепеног суда да утврђивање квалитетне групе појединих марки цигарета, од чега зависи и њихова категорија, није неопходно. С тим у вези основани су и жалбени наводи да је првостепени суд неосновано одбио предлог одбране да се изврши ново вештачење, што ће првостепени суд учинити у поновном поступку, а која околност је од значаја за одређивање имовинско правног захтева, при томе посебно водећи рачуна о садржини и временском важењу Одлуке о одређивању пољопривредних и прехрамбених производа за које се при увозу плаћа посебна дажбина и о висини те дажбине и о Закону о посебној дажбини при увозу пољопривредних производа.

Основани су и жалбени наводи браниоца оптуженог АА да је изрека пресуде неразумљива и у погледу тога што је у истој наведеној да је оптужени АА дана 26.08.1995. године и дана 14.09.1995. године, у земљу увезао цигарете са укупно пет камиона са македонским регистарским ознакама, да је исте сместио у царинску испоставу „Лука Београд“ ради даље царинске процедуре, а затим их је извезао на територију тадашње Републике Српске Крајине, а потом исте ноћи део ових теретних возила са цигаретама без икаквог царинског евидентирања се вратио у СРЈ, чиме је на тај начин на основу неплаћених дажбина прибавио противправну имовинску корист у износу од 14.722.632,23 динара.

Неразумљивост изреке пресуде се огледа у томе што се из исте не види који је део цигарета од оних које је увезао из Македоније, а затим извезао у Републику Српску Крајину, оптужени АА, без царинског евидентирања вратио у СРЈ. Такође, у образложењу пресуде, а везано за вредност неплаћених дажбина за те цигарете, а то је како је напред наведено 14.722.632,23 динара, нема никаквих разлога, при чему првостепени суд у изреци и у образложењу пресуде утврђује да је оптужени АА у СРЈ вратио само део цигарета, али без навода у којој количини, као ни у којој вредности. С тим у вези нејасно је и зашто је првостепени суд одбио предлог одбране да се саслушају возачи камиона који су

превозили предметне цигарете, а на околност где су предметне цигарете истоварили и ко им је платио превоз, имајући у виду да се у оптужници наводе њихова имена, а разлог првостепеног суда да је то учинио због протека времена на уштрб утврђивања чињеничног стања и истине у овој кривично правној ствари, је нејасан и неприхватљив.

Такође, у току поступка било је нужно прибавити и извештај од шпедиције „_“ из Суботице, предузећа „_“ из Београда и „_“ из Скопља, на околност по чијем налогу су вршили послове шпедиције цигарета које су увезене за предузеће „_“, са ким су закључили уговор о шпедицији, ко им је и на који начин платио накнаду за тај посао.

При томе, првостепени суд је најпре одлучио да саслуша представницу једне од шпедитерских фирми, да је иста изјавила да јој ништа није било познато о пословању фирме „_“, јер је у њој радила тек од 1997. године, па је одлучио да се прибаве подаци о лицима која су у тој фирми радила у спорном периоду како би се саслушали на наведене околности, али је одустао од извођења тог доказа, а предлог одбране да се овај доказ изведе је оценио као сувишним, јер је имао у виду изјашњење тренутног представника тог предузећа, дакле представника која није радила у тој фирми у спорном периоду.

Неосновани су и разлози за одбијање предлога одбране да се саслуша сведок СС5 на околност да је предузеће „_“ сву робу у спорном периоду царинила на царинарници Ваљево, преко шпедиције у којој је тај сведок радио и да никада није ни пословало са шпедицијама „_“ из Београда и „_“ из Суботице, такође наводећи да је исти сувишан.

Даље, основани су жалбени наводи браниоца оптуженог ЖЖ да је изрека побијане пресуде противречна сама себи.

Наиме, у изреци пресуде наведено да је „оптужени ЖЖ организовао наоружано обезбеђење које су чинили сада покојни СС... и оптужени ЛЛ за пратњу транспорта цигарета кроз територију тадашње СРЈ од граничних прелаза до магацина у Руменци..“, а у односу на оптуженог ЛЛ се наводи да је он **„учествовао у обезбеђењу цигарета које су складиштене у Руменци“.**

Међутим, првостепени суд оптуженог ЖЖ оглашава кривим за организовање наоружаног обезбеђења које чине два лица, међу којима је оптужени ЛЛ, **али оптуженом ЛЛ се не ставља на терет та радња наоружаног обезбеђивања транспорта цигарета.**

Такође, изрека побијане пресуде је неразумљива у погледу једне од радњи извршења која се ставља на терет оптуженом ЖЖ, а која се састоји у посредовању оптуженог у МУП-у Републике Србије да се на граничном прелазу Келебија од стране радника полиције пропусте камиони са цигаретама без неопходне пратеће документације за увоз.

Ово стога што ова радња која се ставља на терет оптуженом ЖЖ није конкретизована, јер није наведено између кога је оптужени посредовао, у чије име, односно по чијем захтеву је вршио то посредовање, као и на који начин. О овим одлучним чињеницама које су предмет доказивања нису дати разлози ни у

образложењу пресуде, чиме је такође учињена битна повреда одредаба кривичног поступка.

Основани су и жалбени наводи да нису дати разлози од стране првостепеног суда у погледу радњи оптуженог ВВ да је као помагач допринео радњи извршења дакле, односно не даје разлоге за закључак да је овај оптужени био свестан и у којој мери, да својим радњама помаже оптуженом АА у нелегалном промету цигарета. Ово, будући да радње које предузима помагач морају бити таквог квалитета да се без предузимања истих не би могло остварити само извршење кривичног дела, о чему првостепени суд не да је ваљане разлоге, а што ће суд оценом исказа сведока СС2 бити у могућности да свестраније цени у поновном поступку.

Неразумљивост изреке побијане пресуде огледа се и у томе што се из исте не може закључити у чему се огледао умишљај оптуженог ЕЕ, пошто је првостепени суд из изреке изоставио део који се односи на организовану криминалну групу и њихов умишљај да у оквиру групе омогуће стицање имовинске користи оптуженом АА.

С тим у вези треба истаћи да првостепени суд не даје јасне разлоге за опис умишљаја у односу на сваког од оптужених, односно изостала је како се то основано жалбама бранилаца указује конкретизација облика виности сваког од оптужених у односу на предузете радње.

Изрека побијане пресуде под А је неразумљива и у погледу једне од радњи извршења која се ставља на терет оптуженом ЕЕ. Наиме, на страни 10. изреке првостепени суд наводи да је оптужени ЕЕ прекорачењем граница својих службених овлашћења, искоришћавањем овлашћења добијених од оптуженог ББ, заједно са оптуженима ЂЂ и ЗЗ, на **граничним прелазима Келебија и Прешево,** омогућавао улазак теретних моторних возила са цигаретама предузећа „_“ Уб са територије Мађарске и Македоније на територију СРЈ, без царинског евидентирања на граничним прелазима.

Међутим, оптужени ЕЕ је оглашен кривим само за извршење кривичног дела злоупотреба службеног положаја и то само везано **за гранични прелаз Прешево**.

Такође, основани су и жалбени наводи да је у току поступка било нужно прибавити и извештај шпедиције „_“ из Суботице, предузећа „_“ из Београда и „_“ из Скопља, на околност по чијем налогу су вршили послове шпедиције цигарета које су увезене за предузеће „_“, са ким су и закључили уговор о шпедицији, ко им је и на који начин платио накнаду за тај посао.

С тим у вези, основани су и жалбени наводи да је првостепени суд неосновано одбио предлог одбране за саслушање сведока СС14, а на околност ко је плаћао спорне цигарете у Македонији, ко је новац за те намене доносио оптуженом КК, као начина тадашњег плаћања цигарета у предузећу „Македонија табак“ и могућност да се, без икаквог овлашћења, купе цигарете на име друге фирме, а посебно имајући у виду изјаву коју је наведени сведок дао и оверио код надлежног нотара у Скопљу дана 04.05.2011. године, а разлози првостепеног суда да код већ изведених доказа на те околности, саслушање

сведока није неопходно ради утврђивања кључних чињеница за одлучивање у овој правној ствари, не могу се прихватити.

Нејасни су и дати разлози првостепеног суда због којих је одбио све предлоге одбране, јер у образложењу пресуде о томе нису дати јасни и уверљиви разлози, а разлози које суд између осталог наводи да је то учинио због протека времена су такође неприхватљиви.

Даље, првостепени суд у образложењу пресуде од стране 93. до 143. наводи доказе које је извео, те да је оценом свих изведених доказа и то како сваког доказа посебно, тако и у међусобној вези једног доказа са другим и у вези са одбраном оптужених, а по слободном судијском уверењу у смислу одредбе члана 18 и 352 ЗКП утврдио да су оптужени у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде под А извршили тамо описане радње.

Међутим, основано се изјављеним жалбама у осуђујућем делу указује да првостепени суд у образложењу пресуде разлике и измене исказа појединих сведока не цени, нити даје оцену свих изведених доказа, те да потпуно и истинито утврди све чињенице од значаја за доношење одлуке, и то како чињенице које терете окривљене, тако и чињенице које им иду у прилог. Тако, првостепени суд на страни 204. пресуде констатује да се о чињеницама о којима се изјашњавала сведокиња СС2 изјашњавала потпуно сагласно и истоветно и у току истраге и на главном претресу, с тим што је на главном претресу изменила исказ у односу на своје казивање у односу на оптужену ИИ, рекавши да она познаје само једну Ивану и то је она која је радила код Економског факултета и да се са њом чула телефоном, а да не зна певачицу ИИ, објаснивши да је у истрази то говорила, јер јој је полиција у претходном разговору са њом говорила да је ИИ у томе и учествовала, те да је такву изјаву дала у страху за своју безбедност.

На страни 205. пресуде првостепени суд наводи да није прихватио измену исказа сведока СС2 која се тиче оптужене ИИ, налазећи да је таква тврдња нетачна, ако се има у виду управо чињеница коју је изнео сведок СС3 да је управо певачицу ИИ видео у магацину „_“ и у Руменци, те да не постоји никаква могућност да је дошло до забуне око личности када је то износио па и током истраге, а на страни 206. да је на основу у битном сагласних исказа сведока СС2 и СС3, као и на основу других већ анализираних доказа, те исказа сведока СС7, СС8, СС9, СС10, СС11 и СС12 несумњиво утврдио да су цигарете које су смештене у магацин у Руменци, на начин како је то већ утврђено, продаване од стране оптужених ВВ и ДД за готов новац уз посредовање оптужене ИИ, те је плаћање робе вршено на више локација у Београду.

Међутим, основани су жалбени наводи да првостепени суд не цени измену исказа овог сведока са главног претреса од 18.02.2009. године, када се овај сведок приликом предочавања разлика у исказу, изјаснила да је малтретирана и да је значајан део њеног исказа раније дала, јер јој је од стране полиције речено да тако мора да изјави, објаснила је да је била уцењивана да ако буде давала изјаве које се од ње тражи неће бити оптужена за саучесништво, да је детаљно описала како је давала претходни исказ код истражног судије, да је тај исказ давала под притиском, да је од „капетана полиције“ који је са њом био и у „Специјалном суду“ тражено да буде на „њиховој страни“ и да јој је

сугерисана и садржина исказа. О овим одлучним чињеницама, првостепени суд не даје разлоге, не наводи садржину њеног промењеног исказа, нити потом даје анализу.

И у погледу исказа сведока СС14, као и сведока СС4, радника царине са граничног прелаза Келебија, првостепени суд не даје анализу тих исказа, а који представљају одлучне чињенице од значаја везано за одбране окривљених, имајући у виду да сведок СС4 терети оптуженог ББ, при чему је оптужени ББ изјавио да је овај сведок добио отказ, који је изведен као доказ, али у образложењу пресуде нису дати разлози шта је из истог утврђено, што ће првостепени суд ценити у поновном поступку.

Такође, првостепени суд као доказ изводи и дневнике догађаја, али везано само за гранични прелаз Келебија, али не и за Прешево, при чему је првостепени суд одбио предлог одбране да се прибаве дневници догађаја, налазећи да је саслушањем сведока довољно утврђено чињенично стање.

Даље, првостепени суд на страни 152. пресуде наводи да је сведок СС15 код магацина у Футогу видео власника предузећа „_“. Међутим, првостепени суд изоставља део исказа овог сведока да је касније видео у штампи и на телевизији оптуженог АА, али да не може да идентификује ту особу нити да тврди да је то особа коју је видео ни у Београду приликом договора, ни касније у магацину у Футогу.

Такође, првостепени суд сведоку СС1 не предочава исказ из истражног поступка, нити цени наводе њеног исказа са главног претреса у односу на оптуженог ЕЕ, тако што је негирала своју тврдњу да је пола новца било за њега, са образложењем да је он добар дечко.

Првостепени суд не цени ни исказ сведока СС13 да је у том периоду познавао неког дд, али да не познаје ниједну особу са презименом ДД, нити је икада видео ДД ни лице са презименом ДД, нити у односу на оптуженог ДД цени исказ сведока СС7 да ДД не познаје, али да се пар пута телефоном чуо и пар пута видео са дд, чије презиме не зна, нити даје оцену промењеног исказа сведока СС3 са главног претреса од 18.02.2009. године када је први пут изјавила да познаје ДД.

Основани су и наводи жалби којима се оспорава извршено препознавање у судници на главном претресу, иако радња препознавања лица није вршена ни у предкривичном ни у претходном поступку, као и суочење између сведока и оптужених у вези препознавања.

Услед учињених битних повреда одредаба кривичног поступка и чињенично стање у побијаној пресуди је остало погрешно и непотпуно утврђено, на шта се указује изјављеним жалбама оптужених и њихових бранилаца.

Имајући у виду наведено, за сада се не може прихватити ни дати закључак првостепеног суда да нема доказа да су оптужени ЉЉ и ММ извршили и то оптужена ИИ продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 1 и 3 КЗ у вези члана 35 и 61 КЗ, а

оптужени ММ кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 3 у вези става 1 КЗ и члана 61 и 33 КЗ, јер се ради о повезаном и јединственом кривично правном догађају, па је стога у овом делу уважена жалба Тужиоца за организовани криминал.

Стога је овај суд уважавајући жалбе Тужиоца за организовани криминал, оптуженог ГГ, као и бранилаца оптужених: АА - адвоката АБ, ББ - адвоката БА, ВВ - адвоката ВА, ВА1 и ВА2, ГГ - адвоката ЗА, ДД - адвоката ДА, ЂЂ - адвоката ЂА, ЕЕ - адвоката ЕА, ЖЖ - адвоката ЖА, ЗЗ - адвоката ЗА, ИИ - адвоката ИА, ЈЈ - адвоката ЈА и ЈА1, КК - адвоката ЗА, КК - адвоката ИА1 и ЛЛ - адвоката ЛА, укинуо побијану пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће поступити по примедбама на које му је указано овим решењем, отклонити наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, тако што ће дати јасне, уверљиве и непротивречне разлоге о свим одлучним чињеницама, те правилно и у потпуности утврдити чињенично стање, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 458 став 1 ЗКП, донета је одлука као у изреци решења.

Записничар,
Александра Симић, с.р.

Председник већа – судија,
Зоран Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић